

Želje našeg srca

U svojim djelima sv. Augustin navodi na jednom mjestu jednu vrlo zanimljivu priču, naime, radi se o sajmskom lakrdijašu u starome Rimu, koji je zabavljao ljude. Jednog je dana dao veliku najavu: „Dođite sutra svi i ja ću otkriti želje vašeg srca.“ To je u ljudima izazivalo veliku znatiželju tako da su došli u velikom broju kako bi vidjeli je li lakrdijaš laže ili je zaista bio u stanju čitati misli.

Kada su, dakle, stajali u velikom broju ispred njega, upitao je: „Želite li, da vam sada otkrijem želje vašeg srca?“ Svi su napeto vikali: „Da, daj da čujemo.“ A on im je odgovorio: „Svi vi želite jeftino kupovati i skupo prodavati!“ Naravno, svi su se uzrujali zbog varalice, jer je otkrio samo ono što su ionako već i sami znali.

Međutim iza ove priče se krije, prema sv. Augustinu, više od same zabave, naime, u njoj se nalazi jedna duboka i duhovna istina o ljudskoj duši. Ovaj nam primjer pokazuje kako postoji nešto, što čovjek *po svojoj naravi* želi, tako reći „naravno htijenje“, koje sv. Augustin naziva „desiderium naturale“ (naravna žudnja). *Desiderium naturale* zajednički je svim ljudima, tj. da ljudska duša po svojoj naravi čezne za srećom, jer je očito da svi ljudi, bez iznimke, žele biti sretni. A čovjek postaje istinski sretan samo kroz Boga. Stoga se i kaže: „Ne živi čovjek samo o kruhu, već o svakoj riječi što izlazi iz Božjih usta.“ (Mt 4,4) Dakle, ono što je kruh za tijelo, to je Bog, odn. Riječ Božja za dušu.

Tko to razumije, razumije također, zašto je Isus rekao: „Ja sam kruh života. Tko dolazi k meni, neće ogladnjati; tko vjeruje u mene, neće ožednjati nikada.“ (Iv 6,35) Ne govori Isus o našoj tjelesnoj žeđi ili gladi, već o našoj duhovnoj žeđi i gladi za Bogom, kako kaže Psalam: „Žedna mi je duša Boga, Boga živoga: o, kada ću doći i lice Božje gledati?“ (Ps 42 ,2-3) Ta čežnja može biti toliko jaka, kaže sveta mističarka Terezija Avilska, da slični nesnošljivim patnjama pakla, pošto je najveća paklena muka upravo u Božjoj odsutnosti.

No, postoji nada i pomoć. Isus govori: „Tko dolazi k meni, neće ogladnjati; tko vjeruje u mene, neće ožednjati!“ (Iv 6,35) To znači, da Isus želi ispuniti našu najdublju čežnju za srećom i mirom. Kako?

Tako, da *vjerujemo* u njega! Ono, što su hrana i piće tijelu, to je vjera duši. Vjera je, naime, ključ koji otvara izvor vječnoga života u našm srcima: „Ako je tko žedan, neka dođe k meni! Neka pije koji vjeruje u mene! Kao što reče Pismo: `Rijeke će žive vode poteći iz njegove utrobe!`“ (Iv 7,37-38)

Draga braćo i sestre, ne samo da Isus poznaje najdublje i najskrivenije želje našeg srca, već i gori za tim, da ih ispuni. Žeđamo za spoznajom Boga a Isus žeđa za utažavanjem naše žeđi te da nam objavi Boga. „Tko dolazi k meni, neće ogladnjeti“ znači dakle: „Dođite k meni i ja ću napojiti vaše duše i učiniti vas sretnima!“ I „tko vjeruje u mene, neće ožednjeti nikada“ znači: „Vjerujte u mene i ja i Otac ćemo se vama objaviti!“ Isusova i Božja objava ispunit će najdublje čežnje našeg srca! Vidjet ćemo, što niti jedno oko nije vidjelo, niti jedno uho čulo i što nije prodrilo u niti jedno ljudsko srce, a to jest svjetlo božanskog lica! Amen. Aleluja!!!